

Rambla florida i somrienta llença en l'ambient tebi de la matinada tardoral uns crits estentoris que esvaloten als moixons:

—Paul! Pau! Viva!

TRUC

IELLAL

Es una comare antinatural amorfa i lliberticida. La compren i la venen tots els marxants, i com que és bastant defectuosa, bastant tarada i nociva, la veureu sempre abraçada per subhastadors.

Els que viuen a la seva esquena saben imposar-la. Ella s'aguanta molt més pel respecte que li tenen els que la desco-neixen que no pas per la seva fortalesa.

Un bon bossot és més convincent per ella que no els que la fan traca-tejar. De fet, és una dona que no existeix en cap sentit democràtic.

La dama Iellal, però, encara aguanta la jornada de les vuit hores, els accidents del treball i altres nimietats, però no vol soportar la llibertat d'impremta perquè no li treguin els penjolls al sol.

Per això molts es pregunten si Donya Iellal és un sarcasme, des del moment que només sap representar el seu dret en el paper del oficià.

Quan s'aparta de les seves regles és terrible, és la més indicada per destroçar als que l'acaten perquè visqui i faci viure als que viuen d'ella.

Rendir-li un tribut significa rendir-se als seus peus suats per arribar a la plena castració.

Quan parla no *entraona* perquè és com un estigma de la esclavitud. Cada casa és un poble i cada poble un mèn. Per això no veureu cap casa que l'hagi hostatjada que gaudeixi de moltes llibertats i la que tant sols ne posseeix una vol dir que li fou precis tancar-li la porta.

Els que exploten a Madama Iellal es mofen dels que viuen supeditats a llurs capricis.

Per tant, per poder ostentar la prepotència més d'una llibertat individual, cal atacar-la sempre pel flanc. Aquest i no cap més altre deu ésser el nostre principi de llibertat.

Coses de Seminari

I

Diuen que un Seminari és una fàbrica de fer capellans. Si, senyors; i segurament que els que ho diuen no ho diuen pas amb l'intenció i el sentit que ho dic jo. En un Seminari s'hi forgen capellans amb un sistema idèntic com la casa «Ford» fabrica autos; en un Seminari no s'hi fan homes que pensin i raonin sinó que s'hi fan màquines: màquines de dir missa; màquines de resar i confessar i màquines de discutir. Ja són màquines ben curioses ja, per això. La màquina de raonar o discutir és el silogisme. Déu me'n regard de volguer-li restar gens de la molta importància—sobre tot històrica—que té; però, Déu me'n regard de volguer-n'hi donar tanta com n'hi donen els pallucs seminaristes.

Una aula de Seminari en ple funcionament silogístic és divertidíssima. Qual-sevol s'en vagi al cine «Monumental» o al «Diana» encar que sigui amb una meuca al costat i fent dictilegis ocults a ran de seient. És més divertida una aula de Seminari quan se barallen fent un *celaren*, un *baraliopton* o un *barbara*. Acabeu per persuadir-vos de que són una colla de barbres. Comencen a fer *distingos*, sense saber de distingir ni que distingir perquè tot és igualment estúpid; segueixen negant premises majors i menors i negant conseqüències i sempre hi ha algú que humorísticament—com feia jo moltes vegades—nega el «tot». I tant com els ho hauria negat tot, àdhuc el pa i l'aigua i sobre tot la veu. Però era curiós veure com quasi la totalitat s'ho prenien amb aquella bona fe i feien un silogisme com qui fa una gesta heroica. Mai dirieu quin efecte em feien a



—Què passa, que cada dematí em trobo un bitllet al peu del llit?

mi els silogismes? Em semblaven unes minúscules màquines de fer butifarres: Tiraves la carn per dalt, rodaves un moment la màquina i, sist! la butifarra o la conseqüència. I eren tants els butifarrers!... i, figureu-vos que entreu en una fàbrica de fer llonganisses i que veieu que els que les fan s'ho prenen tan seriósament que en el moment de sortir la llonganissa s'hi acaloren i s'hi enrajolen sofocats com si sentissin un estrany pudor admiratiu de la gran obra feta. Qui de vosaltres seria capaç de no trencar-se?

SALVADOR PERARNAU

REPICS

Diuen, perquè es llegeixi, que la casa de la Caritat ha perdut molts mils duros. Nosaltres creiem que els diners depensats amb obres caritatives no s'han perdut com sembla Ara, si els capdals han sigut malversats, això ja és diferent; ja no és cosa del públic, sinó de la incumbència de les males sors.

No té res d'estrany. Més estrany és el subjecte que ha tingut l'honor de que l'apodin amb el títol de la sarçuela «La alegría de la Huerta».

Qui podia merèixer aquest calificatiu, sinó el cacic màxim de Múrcia? Personatges com En La Cierva són molt freqüents en les operetes.

Ara, que a nosaltres ens sembla més bé, que posat en mig d'una horta en lloc d'ésser-ne l'alegria seria l'espantall.

Això si que no ho veuríem amb bons ulls en cas de que la butifarra catalana fos oficialment batejada amb el nom de butifarra espanyola.

Però que un intencionat tender substitueixi llur nom tradicional pel de «butifarra nacional», això passa i ho ha deixat passar el governador perquè no és res que passi de la mida.

Com que té dos sentits, a veu a esbrinar cap a quin dels dos es decanta.

El regidor Cabezas ja no ho és.

El governador civil l'ha berrat de la llista perquè sostenia un plet amb l'Ajuntament, motiu pel qual no podia exercir el càrrec.

Es veu que el general Lossada té per norma allò de *Duro, y a la Cabeza*.

En aquest cas res hi tenim que dir.

En Manelet Portela i Valladares ex governador d'aquesta província i ex ministre de Foment, se n'és anat cap a Galícia, el seu terrer nadiu, on començarà una enèrgica campanya.

—Contra la política del govern actual?

A l'Exposició del Moble



—Es ven tot?... I vostè també, noia?

—Que és cas! Una campanya agrícola.

—Ja ho entenc! Va a fomentar el cultiu de les carabasses!

El diari del rei de les adulacions, l'emperador del districte V diu que en Espanya, malhauradament existeix una immensa majoria d'homes-aduladors.

Y tants! Que ho preguntin al Miliano i al Lacandro.

Es parla molt de les cases barates, però es dona el cas de que se'n van fent més pels que no en necessiten. Mentre es facin amb compta gotes no veurem mai resolt el problema de l'habitatció.

A Almeria hi hagué una escandalera perquè un notari acusà a un polític de mal administrador i de possessió indeguda de bens.

Així, així ho haurien de fer tots els notaris! A veure si per fi acabarem amb les manganilles dels polítics.

En una muntanya de Riaseco un jove de 16 anys fou sorprès per una parella de la guàrdia

civil que li donà l'alto. El xicot sense donar-se compte, va apretar a córrer i els guàrdies dispararen matant-lo.

Ens alegraríem molt que això de que no es tolerés el monopoli de pompes fúnebres.

Es inhumà el que venen tent, d'aprofitar-se dels dolors més grans d'una família per a exigir preus indignes d'uns treballs que per lo que representen tindrien d'ésser lo més moderats possible.

L'honra d'un home o d'un poble, pot caure tan avall com volgueu, però mentre els seus diners no perdin llur valor, i home o el poble va vivint ben mirat. Però què direm d'Alemanya, que actualment els marcs estan a un cèntim el milió?

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.—Barcelona